

QUÆSTIUNCULA V.

1. Ulterius. Videtur quod præter hanc scientiam qua cognoscit res in Verbo, non habeat aliam scientiam (3) de rebus. Unius enim, & secundum idem, & respectu ejusdem, est tantum una perfectio. Sed Christus secundum humanam naturam habet cognitionem in Verbo de rebus creatis. Ergo ipse secundum humanam naturam non habet earundem rerum aliam cognitionem, vel scientiam.

2. Præterea. I. Corinth. xiiii. 10. *Cum venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est.* Sed cognitio qua cognoscuntur res in Verbo, est perfecta respectu alterius modi cognitionis rerum. Ergo cum ipsa non est alia in Christo cognitio.

3. Præterea. Propter hoc quod Christus habet visionem comprehensoris, non ponitur in eo fides, quæ est viatoris cognitio divinorum. Sed scientia rerum in Verbo, est propria comprehensoris. Ergo cum ea non oportet ponere aliam cognitionem quæ competit viatoribus.

Sed contra. Cognitio matutina in Angelis, qua cognoscunt res in Verbo, non excludit vespertinam, qua cognoscunt res in propria natura. Sed anima Christi perfectior est in cognoscendo quam aliquis Angelus. Ergo & ipsa habet duas cognitiones.

Præterea. Plus distat à perfectione cognitionis in Verbo cognitio sensitiva quam cognitio intellectiva in proprio genere. Sed cognitio in Verbo non excludit in Christo sensitivam cognitionem. Ergo multo minus cognitionem rerum in proprio genere.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod cum in Christo sit una persona, & duæ naturæ, considerandum est, utrum ea quæ attribuuntur Christo, pertineant ad rationem personæ, vel ad rationem naturæ. Et si quidem ad rationem personæ, sic oportet in Christo illud tantum unum ponere, sicut unum tantum esse unum suppositum, una hypostasim, & sic de aliis. Si autem pertinet ad naturam, aut ad altera tantum, aut ad utramque. Si ad alteram tantum, sic iterum est unum tantum, sicut una immensitas, & una anima. Si autem ad utramque, sic quia naturæ in Christo sunt integræ, oportet ponere talia esse duo, sicut duas voluntates, duo libera arbitria. Unde cum scientia pertineat ad divinam naturam, & humanam oportet in Christo ponere duas scientias, unam creatam, & aliam increatam.

Ad primum ergo dicendum, quod scientia est de his quæ consequuntur humanam naturam secundum animam, quæ est pars ejus: unde licet in Christo sit scientia divina, quæ est perfectissima; tamen ea non formaliter perficitur humana natura: & ideo oportet creatam cognitionem, vel scientiam in ea ponere.

Ad secundum dicendum, quod diversa luminaria per radios suos sunt nata informare easdem res, & sunt ejusdem rationis in illuminando: unde effectus minoris lucis non perficitur, quia sensus repletur luce majori. Sed scientia creata, & increata non sunt unius rationis, nec idem informant; & ideo non est simile.

(3) Al. in rebus. (4) Al. unum.

Ad tertium dicendum, quod nihil prohibet aliquid esse dignius alio secundum quid, quod est indignius simpliciter; sicut etiam color corporis Christi secundum quid est dignior ipso corpore, in quantum se habet ad ipsum sicut actus ad potentiam, cum sit forma accidentalis ipsius; tamen corpus Christi est dignius simpliciter: & similiter se habet scientia creata ad animam Christi.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod nulla potentia passiva potest in actum exire, nisi completa per formam activi, per quam fit in actu: quia nihil operatur nisi secundum quod est in actu. Impressiones autem activorum possunt esse in passivis dupliciter. Uno modo per modum passionis, dum scilicet potentia passiva est in transmutari: alio modo per modum qualitatis, & formæ, quando impressio activi jam facta est connaturalis ipsi passivo; sicut etiam Philosophus in prædicamentis (cap. de qualitate) distinguit passionem, & passibilem qualitatem. Sensus autem potentia passiva est, quia non potest esse in actu omnium ad quæ se extendit sua operatio per naturam potentie: non enim potest esse aliquid quod actu habeat omnes colores: & sic patiendo à coloribus fit in actu, & eis assimilatur, & cognoscit eos. Similiter etiam intellectus est cognoscitivus omnium entium: quia ens, & (4) verum convertuntur, quod est objectum intellectus. Nulla autem creatura potest esse in actu totius entitatis, cum sit ens finitum: hoc enim solius Dei est, qui est fons omnium entium, omnia quodammodo in se præhabens, ut dicit Dionysius (cap. v. de div. Nom.) & ideo nulla creatura potest intelligere sine aliquo intellectu, qui sit potentia passiva, id est receptiva: unde nec sensus, nec intellectus possibilis operari possunt, nisi per sua activa perficiantur, vel moveantur. Sed quia sensus non sentit nisi ad præsentiam sensibilis, ideo ad ejus operationem perfectam sufficit impressio sui activi per modum passionis tantum. In intellectu autem requiritur ad ejus perfectionem quod impressio sui activi sit in eo non solum per modum passionis, sed etiam per modum qualitatis, & formæ connaturalis perfectæ: & hanc formam habitum dicimus. Et quia quod est naturale, firmiter manet; & in promptu est homini uti sua naturali virtute, & est eidem delectabile, quia est naturæ conveniens: ideo habitus est difficile mobilis, sicut scientia; & eo potest homo uti cum voluerit, & reddit operationem delectabilem. Sicut autem in sensu visus est duplex activum: unum quasi primum agens, & movens, ut lux; aliud quasi movens motum, sicut color factus visibilis actu per lucem: ita in intellectu est quasi primum agens lumen intellectus agentis; & quasi movens motum, species per ipsum facta actu intelligibilis: & ideo habitus intellectivæ partis conficitur ex lumine, & specie intelligibili eorum, quæ per speciem cognoscuntur. Quia igitur intellectus Christi perfectissimus fuit in cognoscendo, oportebat quod in Christo habitus esset quo cognosceret; ut sic impressio activi non solum esset in ipso per modum passionis, sed etiam per modum formæ.

Ad primum ergo dicendum, quod homo indiget ad intelligendum lumine intellectuali & in naturali cognitione rerum naturalium, ut per ipsum fiat in-

intelligibiles actu, cum sint intelligibiles in potentia, & in cognitione supernaturali, ut per lumen infusum ad ea quæ sunt supra se elevetur. Angelus autem non indiget habitu in cognitione naturali, quia non abstrahit à phantasmatibus species, sed habet eas innatas; indiget tamen eo in cognitione supernaturali: unde dicitur Job xxv. 3. *Numquid est numerus militum ejus, & super quem non (5) fulget lumen illius?* Et ideo Angeli in cognitione naturali non indigent habitu, (6) secundum quod ad habitum requiritur lumen; exigitur autem secundum quod requiritur species rerum, propter hoc quia habent esse limitatum: unde dicitur in Libro de causis (prop. x.) quod omnis intelligentia est plena formis. Anima autem Christi, quod sit superior Angelis, non habet ex natura animæ, quia sic quælibet anima esset superior Angelo; sicut nec corpus ejus habet ex natura corporis quod sit nobilior nostris animabus: sed habet ex unione. Unde omnia quæ superadduntur à Deo in anima Christi, & in Angelis, sunt eminentius in anima Christi quam in Angelis.

Ad secundum dicendum, quod anima intellectiva comparatur ad res intelligendas dupliciter. Uno modo ut faciens eas intelligibiles actu: quia non omnes res, prout sunt in sua natura, sunt actu intelligibiles; sed solum res immateriales: unde & res materiales intelligibiles efficiuntur per hoc quod abstrahuntur à materia particulari, & à conditionibus ejus, ut sic quodammodo intellectui, qui immaterialis est, assimilentur. Alio modo comparatur ad res ut cognoscens eas; & secundum hoc oportet quod sit similis ipsis rebus, ut per propriam rationem cujuslibet rei de ea determinatam cognitionem habeat. Ad hoc autem quod aliquid assimilet (7) sibi multa, sufficit quod habeat in actu illam solam formam secundum quam dicitur esse similitudo; sicut per calorem, ignis multa sibi assimilat: sed ad hoc quod aliquid sit simile multis, oportet quod actu omnium illorum multorum formas habeat; sicut si in pariete sint diversarum rerum similitudines. Et ideo anima intellectiva potest facere omnia intelligibilia per unam naturam luminis quam actu habet, sine hoc quod aliquid aliud ab alio recipiat: & ideo potentia qua hæc efficit, est simpliciter activa, & dicitur intellectus agens, qui non operatur aliquo habitu mediante. Sed cum essentia animæ sit limitata, non potest per eam assimilari omnibus quidditatibus rerum intellectarum: unde oportet quod ista assimilatio compleatur per hoc quod aliquid aliunde recipit: & ideo potentia qua perficitur, quasi passiva est, secundum quod omne recipere dicitur pati, & vocatur possibilis intellectus qui operatur aliquo habitu mediante. Quamvis autem possibilis intellectus in Christo sit nobilior simpliciter ex unione, quam intellectus agens in nobis, tamen non est nobilior ex ratione potentie; sicut nec sensus ejus nobilior est intellectu nostro ex ratione potentie. Unde non sequitur quod si intellectus agens in nobis non est subjectum alicujus habitus, nec possibilis intellectus in Christo.

Ad tertium dicendum, quod potentie naturales operantur circa aliqua determinata: unde possunt secundum naturam suam esse in actu simpliciter respectu illorum: & ideo non oportet quod eis aliquid addatur ad producendum suum effectum. Sed anima humana habet operationem circa ens simpliciter.

(5) Vulgata, *surgit*. (6) Al. secundum quod requiritur species rerum, &c. *intermediis omissis*.

(7) Al. *deest sibi*.

ter: & ideo cum habeat possibilitatem in suo esse, oportet quod ejus possibilitas perficiatur per aliquid additum, ad hoc quod operetur.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod habitus scientiæ ex duobus constat, ut dictum est; scilicet ex lumine intellectuali, & ex similitudine rei cognitæ. In cognitione autem qua anima Christi, vel quælibet anima videt Verbum per essentiam, non potest esse habitus quantum ad speciem, quæ sit similitudo cogniti: cum enim omne quod recipitur in aliquo, sit in eo per modum recipientis; essentia divina similitudo non potest in aliqua creatura recipi, quæ perfecte repræsentet ipsam, propter infinitam distantiam creaturæ ad Deum: & inde est quod illud quod est in Deo unum & simplex, creaturæ diversis formis, & perfectionibus repræsentant, unaquaque earum deficiente à perfecta repræsentatione divinæ essentia. Similitudo autem alicujus rei recepta in vidente non facit eum videre rem illam, nisi perfecte eam repræsentet; sicut similitudo coloris in oculo existens, non facit videre lucem perfectam, quia in colore non est nisi quedam obumbrata participatio lucis. Et ideo quicumque intellectus cognosceret Verbum per similitudinem aliquam, non diceretur videre essentiam Verbi. Et ita patet quod anima Christi, & quælibet alia anima quæ videt Verbum per essentiam, non videt ipsum mediante aliqua similitudine. Similiter non potest ex parte luminis in illa visione esse habitus quantum ad effectum lucis intellectualis, cujus est intelligibilia facere in actu: quia res immateriales secundum se sunt intelligibiles in actu: sed oportet quod sit ibi quantum ad alium effectum, qui est perficere intellectum possibilem ad cognoscendum, quod in nobis faciunt species illuminatæ lumine intellectus agentis. Sed quia illa visio excedit omnem facultatem naturæ creatæ, ideo ad illam visionem non sufficit lumen naturæ, sed oportet ut superaddatur lumen gloriæ.

Ad primum ergo dicendum, quod non eadem est unio qua unitur Verbum animæ Christi in persona, & qua unitur ei ut visibile videnti: quia unitur corpori in persona, non tamen videtur à corpore. Et ideo licet in unione illa qua unitur anima Verbo in persona, non cadat aliquod medium; non tamen oportet quod in visione non cadat aliquod medium: non quidem dico medium, sicut in quo videtur, ut speculum, vel species; sed sicut sub quo videtur, sicut lumen.

Ad secundum dicendum, quod habitus scientiæ non tantum consistit in speciebus, sed etiam in lumine, ut dictum est.

Ad tertium dicendum, quod illud lumen non est quid subsistens, ut possit uniri Verbo quasi cognoscens Verbo; sed est illud quo assimilatur anima Verbo formaliter, ut possit in visionem Verbi; sicut in gratia est similitudo quedam animæ ad Deum; & hæc est nobilior anima secundum quid, & non simpliciter, ut dictum est.

SOLUTIO IV.

Ad quartam quæstionem dicendum, quod illud in quo aliquid videtur, est ratio cognoscendi illud

quod

quod in eo videtur. Ratio autem cognoscendi est forma rei, in quantum est cognita, quia per eam fit cognitio in actu: unde sicut ex materia, & forma est unum esse; ita ratio cognoscendi, & res cognita sunt unum cognitum: & propter hoc utriusque, in quantum huiusmodi, est una cognitio secundum habitum, & secundum actum: & ita non est alius habitus quo cognoscitur Verbum, & ea quae in Verbo videntur; sicut nec alius habitus quo cognoscitur medium demonstrationis, & conclusio, secundum quod medium ad conclusionem ordinatur.

Ad primum ergo dicendum, quod quando videntur res in speculo, species istarum rerum non imprimuntur à rebus in sensum, sed à speculo: unde imprimuntur omnes istae species in sensum, ut conclusae in una specie speculi; non quia sit alia species speculi, & alia species rei visae in speculo. Sed in visione Verbi non imprimitur aliqua similitudo à Verbo in animam, per quam videatur, ut dictum est; sed ipsum per essentiam suam animae unitur: & ideo in ipsa essentia Verbi videntur aliae res, quia essentia Verbi habet rationem (8) speciei quae fit in visu à speculo.

Ad secundum dicendum, quod anima assimilatur rebus quas cognoscit in Verbo, non per aliquas formas illarum rerum impressarum in anima, sed per hoc quod Verbum ipsum efficitur ut forma animae videnti, in quantum videtur ab ea, & ipsum Verbum est similitudo omnium illarum rerum.

Ad tertium dicendum, quod sicut abeuntibus rebus sensibilibus remanent impressiones rerum, secundum quas est imaginatio; ita etiam abeunte Verbo, in ipso qui desinet videre Verbum, remanet impressio in anima eius à Verbo, per quam cognoscuntur ea quae in Verbo videntur per species illarum rerum: & haec erit quasi reliquia praeteritae visionis.

SOLUTIO V.

Ad quintam quaestionem dicendum, quod secundum Philosophum in III. de Anima (text. xiv.) intellectus possibilis est in potentia ad omnia intelligibilia; omne autem quod est in potentia ad formam aliquam, remanet imperfectum, nisi illa forma fiat in eo; unde cum intellectus Christi non sit imperfectus, oportet quod formae rerum ad quas intellectus possibilis est in potentia, sint descriptae in eo; sed secundum quod cognoscit Verbum, non depingitur in eo neque similitudo Verbi, neque res quae videntur in Verbo, ut dictum est: unde oportet quod praeter visionem qua videt res in Verbo, habeat aliam scientiam de rebus, secundum quod cognoscit eas per proprias similitudines in propria natura. Et sic habemus tres scientias Christi. Una est divina, quae est increata. Alia qua cognoscit res in Verbo, & Verbum ipsum, quae est scientia comprehensoris. Tertia qua cognoscit res in propria natura, quae competit ei secundum quod est homo in solis naturalibus consideratus.

Ad primum ergo dicendum, quod istae duae scientiae ultimae non sunt unius rationis, nec unius speciei: & ideo non est inconveniens quod sint in eodem, non ratione ejusdem.

Ad secundum dicendum, quod verbum Aposto-

(8) Al. speculi. (9) Vulgata: De die autem illo, vel hora nemo scit, neque Angeli in caelo, neque Filius, nisi Pater.

Ex Edit. P. NICOLAI. (a) Libro de summo Bono, sive Sententiarum Lib. I. cap. 111. ubi tamen alio quam hic: *Sola Trinitas integre sibi nota est, & humanitas à Christo suscepta*, ut in responsione ostenderit.

li intelligendum est de perfecto, & imperfecto in eadem specie; non tamen est inconveniens quod in eodem sint perfectiones diversarum specierum, quarum una sit major altera. Vel dicendum, quod scientia rerum in proprio genere non habet aliquam imperfectionem ex parte cognoscentis: unde etiam in beatis est, quamvis sit inferior illa scientia qua videntur res in Verbo propter ignobilis medium cognoscendi. Unde non est simile de fide, quae importat imperfectionem ex parte credentis.

Et per hoc patet responsio ad tertium.

ARTICULUS II.

Utrum anima Christi videndo Verbum comprehendat ipsum.

III. P. quest. x. art. 2. 3. & 4.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod anima Christi Verbum videndo comprehendat. Sicut enim dicit Isidorus, (a) Trinitas sibi soli nota est, & homini assumpto. Sed visio qua Deus videtur, soli Deo est conveniens, & nulli alii purae creaturae, quia est visio comprehensionis. Ergo homo assumptus comprehendit Trinitatem.

2. Praeterea. Majus est uniri Deo quantum ad esse personae quam quantum ad visionem. Sed, sicut dicit Damascenus (Lib. III. de Fide cap. vi.) tota divina natura unita est carni in persona Filii. Ergo multo fortius tota divina natura unita est animae per modum visibilis; & ita anima Christi comprehendit Deitatem Verbi.

3. Praeterea. Verbum est simplex, non divisibile. Sed simplex non potest ab aliquo capi quin comprehendatur: quia non potest esse partim intra capientem, & partim extra. Cum igitur anima Christi Verbum videndo capiat, videtur quod ipsum comprehendat.

Sed contra. Secundum Augustinum (Lib. de videndo Deum, seu epist. cxii. ad Paulinum cap. ix.) illud proprie comprehenditur cujus fines conspiciuntur. Sed Verbi, cum sit infinitum, fines conspici non possunt. Ergo non potest comprehendi ab anima Christi.

Praeterea. Nulla potentia substantiae finitae est infinita. Sed anima Christi, cum sit creata, est substantia finita. Ergo omnis virtus ejus est finita: ergo & capacitas ejus. Sed capacitas finita non comprehendit infinitum. Cum igitur Verbum sit infinitum, non potest comprehendi ab anima Christi.

QUAESTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod in Verbo non cognoscat omnia quae cognoscit Verbum. Marci xii. 32. (9) De die illa nemo scit, neque Filius, sed solus Pater. Sed non loquitur de Filio secundum divinam naturam, secundum quam habet eandem scientiam cum Patre. Ergo loquitur de Filio secundum humanam naturam: ergo Christus secundum animam non scit omnia quae scit Deus.

2. Praeterea. Deus scit infinita. Sed anima Christi, cum sit finita, non potest comprehendere infi-

QUAESTIUNCULA IV.

1. Uterius. Videtur quod anima Christi non uno intuitu omnia videat quae in Verbo cognoscit. Quia, sicut dicit Philosophus, II. Topic. cap. ix. scimus plura, intelligimus vero unum. Sed non videt anima Christi aliqua in Verbo nisi intelligendo. Ergo non potest uno intuitu omnia videre.

2. Praeterea. Anima Christi in Verbo videt omnia quae videt Verbum. Sed Verbum videt infinita. Ergo & anima Christi videt infinita. Si igitur simul actu omnia videret quae ibi videt, esset pertransire actu infinita; quod non contingit.

3. Praeterea. Quantitas virtutis commensuratur operationi. Sed anima Christi est finita. Ergo non potest in operationem infinitam, nec in infinitas operationes simul. Sed si omnia infinita videt simul anima Christi diversis operationibus secundum diversa objecta, habet infinitas operationes simul. Si autem una operatione, habet infinitam operationem, quod est impossibile. Ergo non videt actu omnia simul quae videt in Verbo.

4. Praeterea. Angeli beati non vident simul actu quicquid vident in Verbo: unde & unus alium illuminat. Sed visio qua anima Christi videt in Verbo, est similis illi visioni. Ergo non omnia simul videt in Verbo.

Sed contra. Philosophus dicit in I. Ethic. cap. xi. quod felicitas non consistit in habitu, sed in operatione. Sed Christus est perfecte felix, & beatus. Ergo est in actu omnium eorum quae cognoscit.

Praeterea. Quaecumque cognoscuntur, cognoscuntur vel habitu, vel actu. Sed Christus non videt per aliquem habitum specierum ea quae videt in Verbo. Si ergo non videt actu, nullo modo cognoscit nisi in potentia.

Praeterea. Quaecumque videntur in una specie, simul videntur, sicut homo simul videt quantitatem, & colorem. Sed omnia quae videt anima Christi in Verbo, videt in una essentia Verbi quasi in una specie. Ergo anima Christi omnia simul videt.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quaestionem, quod illud proprie comprehenditur quod attingitur ab intellectu secundum totam rationem suae cognoscibilitatis: & hoc est fines ejus conspici: non quidem rei, quia sic Deus seipsum non comprehenderet, quia fines non habet; sed quia secundum omnem rationem qua cognoscibilis est, seipsum cognoscit, ideo comprehendere seipsum dicitur. Et quia unumquodque est cognoscibile secundum quod est ens, ideo dicta comprehensio contingit quando aequatur ad essentiam rei efficacia intellectus in intelligendo. Cum autem intellectus duo habeat in intelligendo, scilicet lumen intellectuale, quo intelligere potest, & similitudinem rei intellectae, qua sua intellectualis operatio determinatur ad hanc rem cognitam; quodcumque horum excedatur à re secundum quod est in se esse, intellectus illam rem non comprehendit. Sed in hoc differt. Quia si excedat res similitudinem intellectus, qua rem ipsam intelligit; tunc intellectus non attingit ad videndum essentiam illius rei: quia, ut dictum est, per similitudinem illam intellectus deter-

V

ret-

nita. Ergo non omnia scit quae Deus scit.

3. Praeterea. Ex infinitate divinae potentiae est quod potest infinita facere. Sed anima Christi non comprehendit infinitatem divinae potentiae. Ergo non est comprehendit omnia quae Deus potest facere. Sed Deus scit omnia quae potest facere. Ergo anima Christi non habet scientiam omnium quae scit Deus.

4. Praeterea. Quanto aliquis intellectus est altior, tanto potest ex uno plura cognoscere: & propter hoc dicitur scientia superiorum esse universalior quam inferiorum in Lib. de causis, prop. iv. & à Dionysio, cap. xiiii. coelest. Hierarch. Sed intellectus divinus est altior in infinitum quam anima Christi. Ergo in infinitum plura potest ex seipso cognoscere quam anima Christi ex visione unius divinae essentiae.

Sed contra. Apoc. v. 12. Dignus est agnus qui occisus est accipere (1) Divinitatem, & sapientiam. Glossa: (a) „ Id est omnem cognitionem. “ Ergo cum agnus sit occisus secundum humanam naturam, videtur quod Christus secundum humanam naturam omnem cognitionem habeat.

Praeterea. Nullum bonum est quod anima Christi non amet, quia habet perfectam charitatem. Sed non amatur nisi cognitum. Ergo nullum bonum est quod non cognoscat. Sed omne quod est, in quantum est, bonum est. Ergo cognoscit omnia.

QUAESTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod cognoscat omnia ita limpide ut Deus. Limpiditas enim visionis impeditur per obscuritatem potentiae videntis, aut ipsius medii. Sed in potentia intellectiva Christi non est aliqua obscuritas, cum ejus anima sit speculum clarissimum, & mundissimum; medium autem est idem in quo videt Deus, & ipsa anima Christi, scilicet ipsa essentia divina. Ergo anima Christi non minus limpide videt quam Deus.

2. Praeterea. Si Deus magis limpide videt quam anima Christi, limpeditas in infinitum limpeditatem excedit. Sed inter infinite distantia possunt esse infinita media. Ergo possunt esse infinitae creaturae magis limpide cognoscentes quam anima Christi.

3. Praeterea. Limpiditas defectus in intelligendo contingit ex hoc quod virtus intellectiva non potest sufficienter supra rem intelligendam, sive contingat ex excellentia rei intelligendae, ad quam non pertingit intellectus, sive ex defectu ejus, quia intellectus agens non potest perfecte ei dare rationem intelligibilis; sicut sunt ea quae non habent esse perfectum, sicut tempus, & motus. Sed anima Christi sufficienter potest super omnem naturam creatam. Ergo omnia quae in Verbo videt, videt in termino limpeditatis: Ergo Deus non magis limpide videt quam anima Christi.

Sed contra. Quanto (2) visus est acutior, tanto visio limpidiior. Sed visus divinus est in infinitum acutior, & potentior in intelligendo quam visus animae Christi. Ergo in infinitum limpidius videt.

Praeterea. Major lux majorem visionis claritatem causat. Sed lux increata, qua videt Deus, in infinitum est major quam lux creata intellectus Christi. Ergo Deus in infinitum limpidius videt.

In III. Sent. Tom. III.

(1) Vulgata interponit virtutem. (2) Al. superfluit magis.

Ex Edit. P. NICOLAI. (a) Sive cognitionem omnium rerum propter unitum sibi Verbum, sicut plenius ibi sine nomine; sed ex Haymone desumpta est.